

Sygn. akt V KO 22/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 maja 2020 r.,
w sprawie wniosku **A. Z.**
skazanego z art. 148 § 1 k.k. i innych
o wznowienie postępowania
zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J.
z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt III K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku A. Z. wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego A. Z. z dnia 3 lutego 2020 r., następnie uzupełniony pismem z dnia 3 marca 2020 r., o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 marca 2019 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w J. z dnia 18 grudnia 2018 r., sygn. akt III K (...), którym został on skazany za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i innych na karę 15 lat pozbawienia wolności, a za czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. na karę roku pozbawienia wolności oraz wymierzono mu karę łączną 15 lat pozbawienia wolności. Jak wynika z akt znajdujących się w Sądzie Najwyższym,

postanowieniem z dnia 22 maja 2020 r., sygn. V KK 568/19, została oddalona kasacja obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadna.

Skazany w piśmie uzupełniającym z dnia 3 marca 2020 r., jako podstawę tego wniosku, wskazał na uchybienia do jakich miało, jego zdaniem, dojść w sprawie oraz przedstawił *nowe dowody*, które nie były wcześniej znane Sądom.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego A. Z. jest oczywiście bezzasadny i dlatego należało odmówić jego przyjęcia.

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., a wprowadzonego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych.

Analiza wniosku skazanego pozwala stwierdzić, że żadna ze wskazanych w nim okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k., a zarzuty jakie stawia skazany wyrokom wydanym w jego sprawie dotyczą tylko i wyłącznie postępowania dowodowego i jego braków, które jego zdaniem powinny wpłynąć na ponowne rozpoznanie sprawy.

Potencjalnymi nowymi dowodami, które zdaniem skazanego, kwalifikują się jako przesłanka wznowienia postępowania są informacje wynikające z pisma [...] Centrum Szpitalnego w J. z dnia 14 stycznia 2020 r., a dotyczące stanu zdrowia pokrzywdzonej oraz podania jej leków narkotycznych, co zdaniem wnioskującego powoduje, że zeznania pokrzywdzonej z dnia 21 listopada 2017 r. są *nielegalne* oraz nowe informacje uzyskane od wskazanego we wniosku potencjalnego świadka, który przeprowadzał remont na posesji skazanego w sierpniu i wrześniu 2017 r., a z którego oświadczenia wynika, że zjął on z dachu blachę trapezową oraz z balkonu balustradę. Skazany dołączył również do akt sprawy notatkę

służbową sporządzoną przez M. S. w dniu 26 stycznia 2018 r., która ma potwierdzić, że pokrzywdzona zmieniając swoje zeznania co do przebiegu zdarzenia, przedstawiła faktycznie prawdziwy jego przebieg.

Odnosząc się więc do tych okoliczności należy stwierdzić, że żadna z nich nie ma waloru nowego faktu i dowodu, a zatem nie mogą powodować podjęcia czynności wznowieniowych i czynią konieczność odmowy przyjęcia wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Podkreślić należy, że Sąd Najwyższy w postępowaniu wznowieniowym nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku.

Przede wszystkim należy zauważyć, że w aktach sprawy znajduje się pełna historia choroby pokrzywdzonej J. O. , z której wynika, kiedy została ona przyjęta do szpitala, jakie zabiegi były wykonywane, a przede wszystkim jakie leki były jej podawane (koperta z k. 239). Pismo z dnia 14 stycznia 2020 r. zawiera jedynie szczętkową informację dotyczącą otrzymywania przez pokrzywdzoną morfiny i zawiera stwierdzenie lekarza, co do możliwości przeprowadzania czynności z pokrzywdzoną. Pomijając fakt, że tego rodzaju ocena lekarza została sporządzona po tak długim okresie od zdarzenia, należy podkreślić, że J. O. została przesłuchana w dniu 21 listopada 2017 r. na terenie szpitala i gdyby faktycznie jej stan był taki o jakim wspomina obecnie lekarz, to z pewnością służby medyczne nie wyraziłyby zgody na to przesłuchanie. Podkreślić należy, że to przesłuchanie było przeprowadzone przez asesora Prokuratury w obecności biegłego psychologa, który na podstawie obserwacji zachowania, treści i sposobu składania zeznań, w swojej opinii wskazał, że pokrzywdzona prezentuje prawidłową zdolność postrzegania i odtwarzania zdarzeń i okoliczności, co w kontekście zarzutów wnioskodawcy ma najistotniejsze znaczenia (k. 73-78). Nie można pomijać również tego, że te obszernie zeznania z 21 listopada 2017 r. zostały podtrzymane przez świadka następnego dnia w trakcie kolejnego przesłuchania (k. 80).

Jeżeli chodzi o notatkę służbową sporządzoną przez wychowawcę Aresztu Śledczego w J. M. S. , to należy zauważyć, że w aktach sprawy znajduje się jej kserokopia (k. 293), a na okoliczność jej spisania został przesłuchany w charakterze świadka jej autor. To właśnie jego zeznania były głównym dowodem

wskazującym na popełnienie przez A. Z. czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. oraz to w ich kontekście została przez Sądy analizowana i oceniana zmiana zeznań przez pokrzywdzoną.

Analizując oświadczenie M. S. należy stwierdzić, że nie wynikają również z niego żadne nowe fakty czy dowody. Wersja przedstawiana przez oskarżonego oraz na pewnym etapie postępowania również przez pokrzywdzoną, iż doznała ona obrażeń ciała w wyniku upadku na blachę, do pozostawienia której na posesji skazanego obecnie przyznał się M. S. , była analizowana w trakcie postępowania sądowego i została całkowicie wykluczona w oparciu o opinie biegłych oraz zeznania świadków.

Z tych względów, Sąd Najwyższy uznał, że wniosek skazanego o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny, gdyż nie spełnia podstawowych warunków ustawowych i dlatego należało odmówić jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k